

יסודות פסחים

שיעור ראשון

איסור בל יראה ובל ימצא

מקורות

- שמות יב, א-כ; יג, א-י; [דברים טז, ד]
- מכילתא דרבי ישמעאל מסכתא דפסחא פרשה י ד"ה בבתיכם
- גמ' פסחים ה: "ת"ר שבעת ימים... תרי זימני"
- רש"י שמות יב, יט ד"ה לא ימצא; רמב"ן, שם; [רבי אליהו מזרחי, שם]
- [ברכת הנצי"ב מכילתא, שם]
- רש"י ה: ד"ה לפי שנאמר; [שולחן ערוך תמג, ב]; ביאור הגר"א, שם

מכילתא דרבי ישמעאל מסכתא דפסחא פרשה י

בבתיכם - למה נאמר? לפי שנאמר 'בכל גבולך', שומע אני כמשמעו. תלמוד לומר 'בבתיכם' - מה בתיכם ברשותכם אף גבולך ברשותך. יצא חמצו של ישראל שהוא ברשות נכרי אף על פי שיכול לבערו אבל אינו ברשותו, יצא חמצו של נכרי שהוא ברשות ישראל וחמץ שנפלה עליו מפולת אף על פי שהוא ברשותו אבל אינו יכול לבערו.

רש"י שמות יב, יט

לא ימצא בבתיכם - מנין לגבולין, תלמוד לומר בכל גבולך. מה תלמוד לומר בבתיכם, מה ביתך ברשותך אף גבולך שברשותך, יצא חמצו של נכרי שהוא אצל ישראל ולא קבל עליו אחריות.

רמב"ן, שם

לא ימצא בבתיכם - מנין לגבולין, ת"ל בכל גבולך. מה ת"ל בבתיכם, מה ביתך ברשותך אף גבולך ברשותך, יצא חמצו של נכרי שהוא אצל ישראל ולא קבל עליו אחריות. זה לרש"י. ואינו מכוון אצלי, שאין במשמע 'ברשותך' להוציא חמץ של נכרי, שהרי ברשותו הוא, ובתים וגבולין שוין הן בו, שהרי שתיהן רשות שלו וממון של אחרים. ועוד, שחמץ של נכרי שלא קבל עליו אחריות אינו בא בהיקש הזה, שאין של בתים פשוט להיתר יותר משל גבולין, אבל בבתיכם הוא במשמע איסור מן המקרא הזה דכתיב לא ימצא, והתירו יוצא לנו מדכתיב לא יראה לך שאור, שלך אי אתה רואה אבל אתה רואה של אחרים ושל גבוה, ואין לי אלא בגבולין בבתיכם מנין, תלמוד לומר שאור שאור לגזירה שוה, כמו שמפורש בתחילת מסכת פסחים.

אבל המדרש הזה שדרשו מה ביתך ברשותך אף גבולך ברשותך אינו אלא להוציא חמצו של ישראל שהוא ברשות נכרי. וכן שנויה במכילתא: בבתיכם למה נאמר, לפי שנאמר בכל גבולך, שומע אני כמשמעו, ת"ל בבתיכם, מה ביתך ברשותך אף גבולך ברשותך, יצא חמצו של ישראל שהוא ברשות נכרי אף על פי שהוא יכול לבערו אבל אינו ברשותו, יצא חמצו של נכרי שהוא ברשות ישראל וחמץ שנפל עליו מפולת אף על פי שהוא ברשותו אבל אינו יכול לבערו וכו'. ופירושה, שהיה במשמע ולא יראה לך בכל גבולך שלא נניח חמצנו בכל גבולינו אפילו בבית של נכרי, ולכך בא בבתיכם להוציא ביתו של נכרי.

ולמדנו מן הברייתא הזו שלא הוזהרנו מן התורה אלא שלא נקיים חמץ שלנו ברשותנו, בין בבתינו בין בגבולינו, אבל אם הפקדנו אותו ביד גוי בבית שלו אין אנו עוברים עליו בבל יראה ובל ימצא. וכן הדבר, שאם לא תאמר כן, על חמץ שלו עובר בכל מקום ואפילו הפקידו ביד גוי במדינת הים, ועל של נכרי אינו עובר עליו אפילו בביתו של ישראל, ואם כן למה נאמר 'בבתיכם' ולמה נאמר 'בגבולך', אין בין בתינו וגבולנו לבתי הגוים וגבוליהם הפרש, אלא שלא הוזהרנו כלל מן התורה אלא מרשותנו. אבל מדברי סופרים הוצרכנו לבער חמץ שלנו מכל מקום.

ולפי זה אמרו בגמרא: ייחד לו בית אינו עובר עליו, לומר שחמץ של נכרי שקבל עליו אחריות אף על פי שנדון כשלו אינו אסור אלא ברשות ישראל, אבל ברשות גוי מותר, ואפילו מדבריהם לא גזרו עליו כלל. והרב לא סבר כן בפירוש גמרא דפסחים. וזה שסיימו בברייתא שכתבנו יצא חמצו של נכרי שהוא ברשות ישראל, מהיקש בתים וגבולין קאמר, דמה בגבולין מותר דכתיב לך, שלך אי אתה ראה אבל אתה רואה של אחרים ושל גבוה. אף בבתיים נמי מותר. ומוציא נמי חמץ שנפלה עליו מפולת גדולה שאין בידו לפקח הגל, והוא אבוד ממנו ומכל אדם שהוא מותר, דלא קרינא ביה שלך.

רא"ם, שם

מה ביתך ברשותך, אף גבולך ברשותך. יצא חמצו של גוי שהוא אצל ישראל ולא קבל עליו אחריות. במכילתא. והכי פירושה: דמיתורא ד'ביתך', דלא הוה ליה למכתביה, דבכלל 'גבולך' הוא, דרשינן: לאו 'ביתך' ממש קאמר, אלא רשותך, כאילו אמר: שבעת ימים שאור לא ימצא ברשותך, שפירושו: באי זה שאור אמרתי, בשאור שכחך ורשותך עליו. ומינה ילפינן, ד'גבולך' נמי בהכי קמיירי. והא דקאמר 'מה ביתך ברשותך אף גבולך ברשותך', אינו רצה לומר שלא אסרה תורה אלא הנמצא בגבולך, שהוא ברשותך, לאפוקי הנמצא בבית הגוי הדר בארץ ישראל, שאף על פי שהוא בגבולך אינו ברשותך, אלא הכי פירושו: דמאחר שפירש לך הכתוב בקרא 'דלא ימצא בבתיכם', מכח יתורא דקרא שאסור השאור אינו אלא בשרשותך וכחך עליו, למדנו שאף אסור "ולא יראה לך שאור בכל גבולך" אינו אלא בשרשותך וכחך עליו, לאפוקי שאור של גוי שהוא אצל ישראל, ולא קבל עליו אחריותו, שאין רשות ישראל וכחו עליו. וזה הפירוש מסכים עם מה שדרשו בפרק קמא דפסחים מ'לא יראה לך - שלך אי אתה רואה, אבל אתה רואה של אחרים ושל גבוה'. אלא שזאת הברייתא הוציאה זה ממלת "בבתיכם", שמכח היתרות דרשו 'בבתיכם', כמו לך, וכאילו אמר: שבעת ימים שאור לא ימצא לך, לאפוקי של אחרים ושל גבוה, שאין רשותך וכחך בהם. ומפני שמה שדרשו מקרא ד'לא ימצא בבתיכם' מכח יתורא ד'בבתיכם', הוא עצמו מה שדרשו בקרא ד'לא יראה לך חמץ ולא יראה לך שאור', לא הוצרך רש"י ז"ל להביא בפסוק ד'לא יראה לך' מה שדרשו בו רז"ל: 'שלך אי אתה רואה', מאחר שכבר הוציא זה מקרא ד'לא ימצא בבתיכם'. וזהו ששנו בברייתא במכילתא: 'יצא חמצו של גוי שהוא אצל ישראל', שאף על פי שהוא ברשותו, כיון שאינו יכול לבערו, ואין רשותו וכחו עליו, אינו חייב עליו בכל יראה ובל ימצא.

ברכת הנצי"ב על המכילתא, שם

מה בתיכם ברשותם אף גבולך ברשותך - למדנו דברייתא זו לא כברייתא דפסחים דף ה' ב' דגבולך מיבעי לרבות בורות שיחין ומערות, אלא להיפך דגבולך היה משמע כל שבכחך לבער אפילו ברשות אחרים, למדנו מבבתיכם דדוקא ברשותו, ומבכל גבולך למדנו שודקא שבכחך לבער. ונתמעט מבבתיכם חמצו של ישראל שהוא ברשות נכרי, ומבכל גבולך נתמעט חמצו של נכרי ברשות ישראל, דאף על גב שהוא ברשותו מכל מקום הרי אינו יכול לבערו, דהנכרי מעכב עליו. ולפי זה אפילו קיבל עליו אחריות פטור, שהרי מכל מקום אינו יכול לבערו, ולהיפך חמץ של הפקר או של ישראל חייב לבער שהרי יכול לבערו.

שולחן ערוך תמג, ב

ישראל שהיה בידו חמצו של ישראל אחר בפקדון, יעכבנו עד שעה חמישית, ואם לא בא בעליו ימכרונו לא"י; ואם לא מכרו חייב לבערו בזמן איסורו, אפילו אם אינו חייב באחריותו.

ביאור הגר"א, שם

ואם לא מכרו כו'. למד זה ממ"ש ה' ב' אבל אתה רואה כו', וערש"י שם שפי' של אחרים אינו יהודי, וכן הוא בכמה מקומות. דבשל ישראל אסור מדלא קאמר אבל שאינו שלך אתה רואה, ואוקמיה שם בשלא קיבל אחריות. וכן ו' א' חמצו של אינו יהודה עושה כו', ועיין רש"י שם ד"ה חמצו כו'. משמע דבישראל צריך לבער, דלא כב"ח ומ"א.

בשעה טובה אנו פותחים את סדרת השיעורים על יסודות מסכת פסחים, בה נעסוק בעזרת ה' בארבעה נושאים:

- א. איסור הימצאות חמץ בפסח
- ב. דיני החמץ והמצה
- ג. דיני קרבן פסח
- ד. דיני ליל הסדר

בשיעור זה נתחיל את החטיבה הראשונה בעיון באיסור "בל יראה ובל ימצא". בעזרת ה' לאחר מכן נעסוק בגדרי מצות "תשביתו" ובדין בדיקת חמץ.

בפרשיית "החודש הזה לכם" פותחת התורה בציווי על שחיטת ואכילת הפסח, ולאחר מכן מצווה על ענייני החמץ והמצה:

שבעת ימים מצות תאכלו אך ביום הראשון תשביתו שאר מבתים, כי כל אכל חמץ ונכרתה הנפש ההוא מישראל מיום הראשון עד יום השבעי... בראשן בארבעה עשר יום לחדש בערב תאכלו מצת, עד יום האחד ועשרים לחדש בערב. **שבעת ימים שאר לא ימצא בבתים**, כי כל אכל מחמצת ונכרתה הנפש ההוא מעדת ישראל בגר ובאזרח הארץ. כל מחמצת לא תאכלו, בכל מושבתים תאכלו מצות. [שמות יב, טו-כ]

בפסוקים אלו מצווה התורה על השבתת החמץ ומזהירה שלא ימצא חמץ בבתים.

מעין זה נאמר בפרשיית "קדש לי כל בכור":

ויאמר משה אל העם זכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים מבית עבדים כי בחזק יד הוציא ה' אתכם מזה ולא יאכל חמץ... שבעת ימים תאכל מצת וביום השביעי חג לה'. מצות יאכל את שבעת הימים, **ולא יראה לך חמץ ולא יראה לך שאר בכל גבלך**. [שמות יג, ג-ז]

אף בפרשייה זו מוזכרים איסור אכילת חמץ ומצות אכילת המצה, אך לגבי איסור הימצאות חמץ יש הבדל בין שתי הפרשיות: בפרשיית "החודש הזה לכם" האיסור הוא על הימצאות חמץ בבית, ולא מוזכרת הגבלה ביחס לטיבו של החמץ. לעומת זאת, בפרשיית "קדש לי" האיסור הוא על הימצאות¹ החמץ "בכל גבולך", ומן הכתוב "ולא יראה לך" נראה שהאיסור הוא דווקא בחמץ השייך לך². על פי זה יש לשאול: מהו איסור הימצאות חמץ? האם האיסור תלוי בבעלות על החמץ או במקום הימצאות החמץ?

¹ לשון התורה אינה "לא ימצא" אלא "לא יראה", אך לכאורה משמעות הדברים היא זהה. [אמנם, עי' ריטב"א ה: ד"ה נאמר] המביא מחלוקת ראשונים בעניין זה.

² בלשון זו מובא האיסור גם בפרשת ראה [טז, ז]: "ולא יראה לך שאר בכל גבלך שבעת ימים...".

כדי לענות על שאלה זו, נראה כיצד דרשו חכמים כתובים אלו.

במכילתא דרבי ישמעאל נאמר:

בבתיכם – למה נאמר? לפי שנאמר 'בכל גבולך', שומע אני כמשמעו. תלמוד לומר 'בבתיכם' – מה בתיכם ברשותכם אף גבולך ברשותך. יצא חמצו של ישראל שהוא ברשות נכרי אף על פי שיכול לבערו אבל אינו ברשותו, יצא חמצו של נכרי שהוא ברשות ישראל וחמץ שנפלה עליו מפולת אף על פי שהוא ברשותו אבל אינו יכול לבערו.

[מכילתא מסכתא דפסחא פרשה י']

דרשת המכילתא לומדת מהכתוב "בבתיכם" שהאיסור נאמר רק כאשר החמץ נמצא ברשותו של ישראל, ומכך היא מסיקה שאין איסור בהימצאות חמץ של ישראל ברשות נכרי. בנוסף, דרשה זו ממעטת חמץ של נכרי שנמצא ברשות ישראל משום ש"אינו יכול לבערו"³. עולה מכך, שלפי המכילתא איסור הימצאות חמץ אינו תלוי בבעלות על החמץ אלא במקום הימצאותו: ישראל אינו עובר על איסור בחמץ שלו שאינו נמצא ברשותו, ולולי הנימוק ש"אינו יכול לבערו" ישראל היה עובר על חמץ של גוי הנמצא ברשותו.⁴

בגמרא מובאת דרשה שונה:

תנו רבנן, 'שבעת ימים שאר לא ימצא בבתיכם', מה תלמוד לומר, והלא כבר נאמר 'לא יראה לך שאר ולא יראה לך חמץ בכל גבלך'? לפי שנאמר 'לא יראה לך שאר' – שלך אי אתה רואה אבל אתה רואה של אחרים ושל גבוה, יכול יטמין ויקבל פקדונות מן הנכרי? תלמוד לומר 'לא ימצא'. אין לי אלא בנכרי שלא כיבשתו ואין שרוי עמך בחצר, נכרי שכיבשתו ושרוי עמך בחצר מניין? תלמוד לומר 'לא ימצא בבתיכם'. אין לי אלא שבבתיכם, בבורות בשיחין ובמערות מניין? תלמוד לומר 'בכל גבלך'. [פסחים ה:]

הגמרא ממעטת חמץ של נכרי מהכתוב "לא יראה לך" – "שליך אי אתה רואה אבל אתה רואה של אחרים ושל גבוה". בנוסף, הגמרא לומדת מהכתוב "בכל גבלך" שהאיסור נאמר לא רק בבתיים אלא גם בבורות, שיחין ומערות. נראה מכך כי לשיטת הגמרא האיסור קיים רק בחמצו של ישראל, וייתכן שלשיטה זו אין כל משמעות למקום הימצאות החמץ, אלא האיסור הוא בעצם העובדה שחמצו מצוי בפסח.

מדברי הראשונים עולה מחלוקת בעניין זה, האם לשיטת הגמרא איסור בל יראה ובל ימצא קיים גם כאשר החמץ אינו ברשות השייכת לו.

רש"י כותב בפירושו לתורה:

לא ימצא בבתיכם – מניין לגבולין? תלמוד לומר 'בכל גבולך'. מה תלמוד לומר 'בבתיכם'? מה ביתך ברשותך אף גבולך שברשותך, יצא חמצו של נכרי שהוא אצל ישראל ולא קיבל עליו אחריות. [רש"י שמות יב, יט]

לפי דבריו, איסור הימצאות חמץ קיים גם כאשר החמץ אינו ברשותו. על פי זה מבאר רש"י, שהכתוב "לא ימצא בבתיכם" מלמד שהאיסור אינו קיים בחמץ של נכרי הנמצא אצל ישראל ולא קיבל עליו אחריות, הואיל והחמץ אינו בבעלותו.

הרמב"ן תמה על דברי רש"י, כיצד הכתוב "לא ימצא בבתיכם" ממעט חמץ של נכרי שלא קיבל עליו אחריות:

³ הנצי"ב [העמק שאלה עח, א; ברכת הנצי"ב שם, ד"ה מה בתיכם] מבאר, שלפי המכילתא דין זה נלמד מהכתוב "בכל גבולך".
⁴ כך מבאר הנצי"ב [שם] את דרשת המכילתא, אך הרמב"ן [שמות יב, יט] מבאר אותה באופן שונה, ולשיטתו היא אינה חולקת על דרשת הגמרא דלהלן.

ואינו מכוון אצלי, שאין במשמע 'ברשותך' להוציא חמץ של נכרי, שהרי ברשותו הוא, ובתים וגבולין שוין הן בו, שהרי שתיהן רשות שלו וממון של אחרים. ועוד, שחמץ של נכרי שלא קיבל עליו אחריות אינו בא בהיקש הזה, שאין של בתים פשוט להיתר יותר משל גבולין, אבל בבתיים הוא במשמע איסור מן המקרא הזה דכתיב 'לא ימצא', והתירו יוצא לנו מדכתיב 'לא יראה לך שאור' – שלך אי אתה רואה אבל אתה רואה של אחרים ושל גבוה... אבל המדרש הזה שדרשו 'מה ביתך ברשותך אף גבולך ברשותך', אינו אלא להוציא חמצו של ישראל שהוא ברשות נכרי. וכן שנויה במכילתא...

לדברי הרמב"ן, קיימים שני דינים שונים הנלמדים משני הכתובים: "לא ימצא בבתיכם" ו"לא יראה לך". הכתוב הראשון מלמד שהאיסור קיים רק בחמץ הנמצא ברשותו, ואילו הכתוב השני מלמד שהאיסור קיים רק בחמץ השייך לו. בשל כך טוען הרמב"ן, כי הדין שאין איסור בחמצו של נכרי הנמצא ביד ישראל ללא קבלת אחריות, אינו נלמד מ"לא ימצא בבתיכם" (כדברי רש"י), אלא מ"לא יראה לך".

הרא"ם [שם] מבאר שלשיטת רש"י הכתוב "לא ימצא בבתיכם" מתפרש באופן אחר. לדידו, "בבתיכם" אינו מתפרש באופן פיזי, כאוסר על הימצאות החמץ בביתו, אלא כמבטא שליטה ובעלות⁵. לפי זה, קיים איסור שבפסח ימצא חמץ הנתון בבעלותו.

נמצא, אם כן, שבין לרש"י ובין לרמב"ן איסור הימצאות חמץ קיים רק בחמץ השייך לו, והם נחלקים בדין חמצו הנמצא מחוץ לרשותו: לפי רש"י יש בכך איסור, ואילו לפי הרמב"ן אין בכך איסור⁶.

עם זאת, רש"י כותב בביאורו לסוגיה:

דמדכתב 'לך' משמע מינה שלך אי אתה רואה אבל אתה רואה בגבולין של אחרים, כגון נכרי, ושל גבוה, אם הקדישם לבדק הבית. [רש"י ה: ד"ה לפי שנאמר]

מכך שרש"י מעמיד את דרשת "אבל אתה רואה של אחרים" ביחס לנכרי, יש אחרונים [פני יהושע, שם; ביאור הגר"א תמג, ב] המדייקים שלשיטתו דרשה זו כלל אינה מלמדת שהבעלות היא תנאי באיסור "בל יראה ובל ימצא". לפי שיטה זו, דרשה זו ממעטת חמץ של גוי בלבד, אך אדם עובר על חמץ של ישראל אחר הנמצא ברשותו גם ללא כל קבלת אחריות על החמץ⁷.

משיטה זו עולה כי הבעלות כלל אינה תנאי באיסור "בל יראה ובל ימצא", ואדם עובר גם על חמץ שאין לו כל שייכות לגביו; עצם הימצאות חמץ של ישראל ברשותו בפסח אסורה⁸.

בשולי הדברים נעיר, שייטכן שהשיטות השונות בעניין זה תלויות בטעם האיסור. ניתן להבין שאיסור "בל יראה ובל ימצא" הוא כעין סייג של התורה שלא יבוא לידי אכילת החמץ⁹. לפי טעם

⁵ עי' בדברי הגמרא [ב"מ ו.]: "וכתיב 'ואיש כי יקדיש את ביתו קדש' וגו' – מה ביתו ברשותו אף כל ברשותו".

⁶ מחלוקת רש"י והרמב"ן בעניין זה באה לידי ביטוי בפירושם לסוגיית 'יחד לו בית' [רש"י ז. ד"ה יחד לו; רמב"ן שם, ד"ה הא דתניא]. [לכאורה, היסוד הפרשני של מחלוקתם הוא ביחס בין המכילתא לבין הגמרא: הרמב"ן משווה ביניהם, ואילו רש"י טוען שיש ביניהם מחלוקת. אמנם, הרא"ם [שם] טוען שניתן לפרש את המכילתא גם לפי דרכו של רש"י].

⁷ בדברי הרמב"ן דלעיל מפורש לא כך, וכן כותב תלמידו רבנו דוד [ד. ד"ה המשכיר בית]. מחלוקת זו קיימת גם בין הב"ח [סי' תמג ד"ה ומ"ש ואם לא] והמגן אברהם [תמג, ח] לבין הגר"א [תמג, ב], ויסוד מחלוקתם בהבנת דרשת "שלך אי אתה רואה": האם "לך" מלמד שהאיסור תלוי בשייכות של החמץ לאדם, או שהוא מלמד על הגבלה בסוג החמץ שעוברים עליו – רק על חמץ של ישראל נאמרה איסור "בל יראה ובל ימצא".

⁸ אינני יודע כיצד לכלכל שיטה זו עם דברי רש"י בפירושו לתורה דלעיל, בהם מבואר שהאיסור קיים רק בחמץ שיש לו שליטה ובעלות עליו. ואכן, יש אחרונים [צל"ח ה: ד"ה לפי שנאמר; רש"י ד"ה יכול] שחלקו על דיוק זה בדברי רש"י.

⁹ כן מציע הר"ן [א. ד"ה ומה שהצריכו].

זה, מסתבר שהאיסור קיים בכל חמץ הנמצא ברשותו, גם כאשר הוא אינו בעלים עליו¹⁰. לעומת זאת, אם איסור "בל יראה ובל ימצא" נובע מכך שהחמץ בפסח הוא מאוס ומרוחק¹¹, ייתכן שעצם החזקת חמץ בפסח אסורה, גם אם החמץ כלל אינו ברשותו ואינו בהישג יד¹².

בעזרת ה' בשיעור הבא נשלים את הדיון בגדר איסור "בל יראה ובל ימצא", ונעסוק בסוגיית חמץ של גוי המופקד ברשות ישראל.

להערות ולתגובות: שלמה ליפשיץ

lshlomo26@gmail.com

השיעור מוקדש לעילוי נשמת רחל בת יצחק וולטרס ז"ל ולעילוי נשמת אברהם בן צבי פייר ז"ל

¹⁰ עיי' העמק דבר [שמות יב, יט ד"ה כי כל] הכותב כעין זה: "כי כל אוכל וגו' – הוא טעם על האזהרה הקודמת... ולפי הטעם היה ראוי לומר שמוזהרים אפילו על חמץ הפקר. אבל בגמרא נפקא לן מגזירה שווה מדכתיב להלן 'לא יראה לך'. ואין למדים מן הטעם מה שהוא נגד הקבלה".

¹¹ כעין זה כותב הרדב"ז בתשובה [ח"ג סי' תקמו] ביחס לחומרות שהחמירו בחמץ יותר משאר האיסורים: "כי חמץ בפסח רמז ליצר הרע, והוא שאור שבעיסה, ולכן כלה גרש יגרש אותו האדם מעליו ויחפש עליו בכל מחבואות מחשבותיו ואפילו כל שהוא לא בטיל".

¹² כמובן, שניתן לקיים טעם זה גם להבנה שהאיסור קיים בהימצאות החמץ ברשותו גם אם אינו בעלים עליו, שכן מחמת מאיסות החמץ וחובת ההתרחקות ממנו אסרה התורה שהחמץ ימצא ברשותו. [לפי שיטה זו, ייתכן ויש קשר בין איסור "בל יראה ובל ימצא" לבין איסור "ולא תביא תועבה אל ביתך" [דברים ז, כו], האוסר – לחלק משיטות הראשונים – הימצאות עבודה זרה ברשותו].